

दुःखानि वनवासं वा किं नु मे स्यात्कृतं भवेत् । चोदयाम्यान् हृषीकेश करिष्ये वचनं तव ।
 पातयिष्यामि दुर्द्धर्षं भीष्मं कुरुपितामहं । स चाश्वान् रजतप्रख्यान् चोदयामास माधवः ।
 यतो भीष्मस्ततो राजन् दुष्प्रेक्ष्यो रश्मिवानिव । ततस्तत् पुनरावृत्तं युधिष्ठिरबलं महत् ।
 दृष्ट्वा पार्थ महाबाहुं भीष्मायोद्यतमाहवे । ततो भीष्मः कुरुश्रेष्ठ सिंहवद्वानदन्मुहुः ।
 धनञ्जयरथं शीघ्रं शरवर्षैरवाकिरत् । क्षणेन स रथस्तस्य सहयः सहसारथिः ।
 शरवर्षेण महता न प्राज्ञायत किञ्चन । वासुदेवस्त्वसम्भ्रान्तो धैर्यमास्थाय सत्वरः ।
 चोदयामास तानश्वान् विनुन्नान् भीष्मसायकैः । ततः पार्थो धनुर्गृह्य दिव्यं जलदनिखनं ।
 पातयामास भीष्मस्य धनुश्छित्वा शितैः शरैः । स च्छिन्नधन्वा कौरव्यः पुनरन्यन्महद्भुजः ।
 नमेषान्तरमात्रेण सज्जं चक्रे पिता तव । अथास्य तदपि क्रुद्धश्चिच्छेद धनुरर्जुनः ।
 तस्य तत् पूजयामास लाघवं शान्तनोः सुतः । साधुसाधु महाबाहो साधु कुन्तीसुतेति च ।
 समाभाष्येनमपरं प्रगृह्य रुचिरं धनुः । मुमोच समरे भीष्मः शरान् पार्थरथं प्रति ।
 अदर्शयद्वासुदेवो हययाने परं बलं । मोघान् कुर्वन् शरांस्तस्य मण्डलानि निदर्शयन् ।
 शुशुभाते नरव्याघ्रौ तौ भीष्मशरविभ्रतौ । गोवृषाविव संक्रुद्धौ विषाणोऽस्त्रिखिताङ्गितौ ।
 वासुदेवस्तु सम्प्रेक्ष्य पार्थस्य मृदुयुद्धतां । भीष्मञ्च शरवर्षाणि सृजन्तर्मानशं युधि ।
 प्रतपन्तमिवादित्यं मध्यमासाद्य सैनयोः । वरान् वरान् विनिवृत्तं पाण्डुपुत्रस्य सैनिकान् ।
 युगान्तमिव कुर्वाणं भीष्मं योधिष्ठिरे बले । नामृष्यत महाबाहुर्माधवः परवीरहा ।
 उत्तमञ्च रजतप्रख्यान् हयान् पार्थस्य मारिष । क्रुद्धो नाम महायोगी प्रचस्कन्द महारथात् ।
 अभिदुद्राव भीष्मं स भुजप्रहरणो बली । प्रतोदपाणिस्तेजस्वी सिंहवदिनदन्मुहुः ।
 दारयन्निव पद्मा स जगतीं जगतीश्वरः । क्रोधताम्रेक्षणः कृष्णो जिघांसुरमितद्युतिः ।
 त्रसन्ति इव चेतांसि तावकानां महाहवे । दृष्ट्वा माधवमाक्रन्दे भीष्मायोद्यतमन्तिके ।
 हतो भीष्मो हतो भीष्मइति तत्र वचो महत् । अश्रूयत महाराज वासुदेवभयात्तदा ।
 पीतकौषेयसम्बीतो मणिश्यामो जनार्दनः । शुशुभे विद्रवन् भीष्मं विद्युन्मालीव तोयदः ।
 स सिंह इव मातङ्गं यूथर्षभ इवर्षभं । अभिदुद्राव वेगेन विनदन् माधवर्षभः ।
 तमापतन्तं संप्रेक्ष्य पुण्डरीकाक्षमाहवे । ससम्भ्रमं रणे भीष्मो विचकर्ष महद्भुजः ।
 उवाच चैनं गोविन्दमसंभ्रान्तेन चेतसा । एह्येहि पुण्डरीकाक्ष देवदेव नमोऽस्तु ते ।
 मामद्य सात्वतश्रेष्ठ पातयस्व महाहवे । त्वया हि देवसंग्रामे हतस्यापि ममानघ ।
 श्रेय एव परं कृष्ण लोके भवति सर्वतः । सम्भावितोऽस्मि गोविन्द त्रैलोक्ये चाद्य संयुगे ।
 प्रहरस्व यथेच्छं वै दासोऽस्मि तव चानघ । अन्वगेव ततः पार्थः समभिद्रुत्य केशवं ।
 निजग्राह महाबाहुर्बाहुभ्यां परिगृह्य वै । निगृह्यमाणः पार्थेन कृष्णो राजोवलोचनः ।
 जगाम चैनमादाय वेगेन पुरुषोत्तमः । पार्थस्तु विष्टभ्य बली चरणौ परवीरहा ।